

► gedichten

- 01 Herinner mij
niet in sombere dagen.
Herinner mij
in de stralende zon.
Herinner mij
hoe ik was, toen ik nog alles kon.
- 02 Vele fijne herinneringen
verzachten onze smart.
Voorgoed uit ons midden,
maar altijd in ons hart.
- 03 Ik zoek een woord,
een heel nieuw woord
dat niemand kent,
een woord dat zeggen wil
dat jij de allerliefste bent!
- 04 Twee mensen in een kleine kamer
zij zegt: "Dag ... naam"
en streelt zacht zijn gezicht
en dan... die laatste blik
in zijn gebroken ogen
het diepe heimwee
naar het nieuwe licht.
Toon
- 05 Toen ik op deze aarde kwam
heeft iemand mij gebracht
ik heb de weg niet zelf gevonden
door die donkere nacht.
En als ik straks weer weg zal gaan
naar de eeuwige groene dalen
dan zal mij vast en zeker wel
weer iemand komen halen.
- 06 Ik heb de bloemen gevraagd
voor je te glimlachen.
De vogels vroeg ik
voor je te fluiten.
En de zon stuurt je
haar warme stralen.
- 07 En toch telkens weer
zullen we je tegenkomen.
Zeg nooit: "Het is voorbij."
Slechts je lichaam
werd ons ontnomen,
niet wie je was
en ook niet wat je zei.
- 08 De laatste uren voor het einde
dan wordt die grote wereld klein
is plotseling alles onbeduidend
tot aan het laatste beetje pijn.
Wat wij zo indrukwekkend vonden
verliest zijn glans, verliest zijn zin
maar achter de gesloten ogen
glanst een gigantisch groot begin.
Toon
- 09 Ik heb het leven liefgehad,
u allen evenzeer.
Graag had ik hier nog wat vertoefd,
helaas, dat mocht niet meer.
Wanneer er iemand aan mij denkt,
dan zonder veel verdriet.
Bedenk het leven is maar kort,
dus is mijn wens: geniet!
- 10 Opeens
was er nog zo veel te zeggen.
Opeens
was er nog zo veel te vragen.
Opeens
is het te laat.
- 11 Het laatste beetje is nu op,
veel had ik te verduren.
Het kaarsje is nu opgebrand,
gedoofd zijn alle vuren.
Voor mij die het aangaat is het niet erg,
ik heb genoeg geleden.
Voor hen die ik achterlaat:
vaarwel en wees tevreden.
- 12 Zoveel wilde je nog doen,
zoveel wilde je nog leren,
zoveel wilde je nog ontdekken
en nu is je weg al ten einde.
- 13 Ik ben zo moe van alles wat de mensen zeggen,
van alles wat ik doen of laten moet misschien.
Hoe men probeert mij duizend dingen uit te leggen,
die ik helemaal niet uitgelegd wil zien.
- 14 Vele jaren ben jij bij ons gebleven,
voor gezin en kinderen alles gegeven.
't Was een leven van grote werkzaamheid,
altijd opnieuw weer tot weldoen bereid.
God riep je weg uit dit aards bestaan,
eeuwig dank voor wat je voor ons hebt gedaan.

- 15 Als hij 's avonds verlangt naar de nacht,
als hij moe is van het vragen om kracht,
als zijn lichaam op is en zijn geest niet meer wil,
dan zie ik de wens in zijn ogen
en even word ik stil.
- 16 Als tranen een trap konden bouwen
en herinneringen een brug
dan klommen wij hoog naar de hemel
en namen wij je gewoon mee terug.
- 17 Wij zijn ernaartoe gegroeid.
Desondanks is het afscheid nemen
voor ieder van ons moeilijk.
Toch vinden wij de kracht:
want sterker dan de dood is de liefde.
- 18 Je handen hebben voor ons gewerkt.
Je hart heeft voor ons geklopt.
Je ogen hebben ons tot het laatst gezocht.
Rust nu maar uit.
- 19 U maakte deel uit van het geheel,
uniek en vol herkenbaarheid,
de schakel is verbroken,
de lege plaats een feit,
verdriet vermengd met dankbaarheid,
want u hoorde er zo bij.
- 20 Je hebt nu rust gevonden,
al is vol droefheid ons hart.
Je lijden zien en niet kunnen helpen,
dat was onze grootste smart.
- 21 Het is ons maar geleend
de vele mooie dingen
ons onbetwistbaar eigendom
zijn de herinneringen.
- 22 Sterven doe je niet ineens,
maar af en toe een beetje
en alle beetjes die je stierf,
't is vreemd, maar die vergeet je.
Het is je dikwijls zelf ontgaan,
je zegt ik ben wat moe,
maar op 'n keer dan ben je aan
je laatste beetje toe.
Toon
- 23 Je was een rots in de branding
en koerste recht door zee.
Je trotseerde storm en golven
alleen... je had de wind niet mee.
- 24 Maak je over mij maar geen zorgen
ik kom wel waar ik zijn moet
ik heb een goed leven gehad.
- 25 Rust nu maar uit,
je hebt je strijd gestreden,
je hebt het dapper gedaan.
Wie kan begrijpen hoe je hebt geleden,
wie kan voelen wat je hebt doorstaan.
Rust nu maar uit.
- 26 Hand in hand zijn wij gegaan
tot aan de drempel.
Moegestreden, maar omringd door onze liefde,
ben je moedig en rustig heengegaan.
- 27 Zijn stoel is leeg,
zijn stem is stil.
Wij zeggen: "Heer,
het was Uw wil."
- 28 In mijn leven kende ik zware tijden,
nu ben ik verlost uit mijn lijden.
Dank aan allen die ik achterliet,
die mij hebben gesteund
in mijn laatste verdriet.
- 29 Al heeft hij ons verlaten,
hij laat ons nooit alleen.
Wat wij in hem bezaten,
is altijd om ons heen.
- 30 De boom vindt zijn kracht
niet in zijn stam
wel in zijn wortels.
- 31 Bewonderenswaardig was haar levenskracht.
Sterk was zij in haar strijd tegen haar ziekte.
Groot was haar liefde voor haar dierbaren.
Nu is zij in rust van ons heengegaan.
- 32 Het hart van de mens
en de bodem van de zee zijn onpeilbaar.
"The sky is the limit."
- 33 Een goed mens, een levensgenieter,
mijn maatje door dik en dun,
onze lieve ... heeft ons te vroeg verlaten.

- 34 't Liefste wat ik heb bezeten,
... jaar de spil van mijn bestaan,
vraag me niet dat te vergeten
en gewoon weer door te gaan.
- 35 Een ongelijke strijd tegen een ziekte waar
niemand tegen kan blijven vechten.
Ondanks het verdriet en de pijn is het ons samen
gelukt op een goede manier
afscheid van elkaar te nemen.
- 36 Waar je ook bent,
ik zal het niet weten,
niet in tijd en afstand te meten.
Ik heb je bij me, diep in mij,
daarom ben je zo dichtbij.
- 37 Het diepste verdriet wordt zo dikwijls verzwegen,
voor het diepste geluk schieten woorden tekort,
wij zijn met ons diepste verlangen verlegen,
waar het liefste bezit slechts herinnering wordt.
- 38 Te mogen leven is bijzonder
het lijkt zo gewoon
maar 't is een wonder.
- 39 Leef met de gedachte
dat het begin geen einde is
maar het einde
het begin van alles is.
- 40 Prachtige jaren
niet treuren dat ze voorbijgingen
glimlachen dat ze er geweest zijn.
- 41 Het leven van een mens
is als een voetstap in het zand
die wordt weggevaagd als de vloed
de grens verlegt tussen zee en zand.
- 42 Zwaar werden de dagen
en lang duurde de nacht.
Hoe moeilijk is het vechten
bij het ontbreken van de kracht.
Ik heb de berg beklommen
die jullie nog moeten gaan.
Huil daarom niet, geliefden,
ik ben in vrede gegaan.
- 43 Wat zo diep in het hart zit
kun je door de dood niet verliezen...
De herinnering aan een bijzonder mens is geboren.
- 44 Niet een blad maar een boom is gevallen,
geveld door een felle storm.
Nu door liefde en wind gedragen,
is hij op weg gegaan.
- 45 En als ik dood ben, treur dan niet
ik ben niet echt dood, moet je weten.
Het is mijn lichaam dat ik achterliet.
Dood ben ik pas, als jij mij bent vergeten.
Bram Vermeulen
- 46 Zeg me dat het niet zo is,
zeg dat het niet waar is.
We doen alsof ze gewoon verder leeft,
zelfs als het niet zo is.
Frank Boeijen
- 47 Zoveel soorten van verdriet,
ik noem ze niet.
Maar één, het afstand doen en scheiden.
En niet het snijden doet zo'n pijn,
maar het afgesneden zijn.
Vasalis
- 48 Zoals een boot heel langzaam
achter de horizon verdwijnt,
zo hebben wij de laatste jaren
stap voor stap
afscheid van je moeten nemen.
Wat blijft zijn onze herinneringen.
- 49 Als je ouder wordt
en niet meer weet waar je bent,
als je mensen ziet,
maar ze niet meer herkent,
als je toch blijft strijden
om bij ons te leven,
dan hopen wij dat je nu
de rust is gegeven.
- 50 Met je ogen en met gebaren
sprak jij met ons de laatste jaren.
Wij begrepen jou toch o zo graag,
maar of dat lukte bleef steeds de vraag.
Langzaam vervaagden herinneringen,
gleden gedachten weg
en nam je afscheid van ons.
Nu nemen we afscheid van jou.
- 51 Het was moeilijk om uit te leggen wat jij bedoelde,
om precies te zeggen wat je voelde.
Maar steeds weer probeerden we elkaar te begrijpen.

- 52 De natuur was zijn lust en zijn leven,
hij vond er de rust
die wij hem niet konden geven.
- 53 Ik ben maar weet niet wie
ik kom maar weet niet waar vandaan
ik ga maar weet niet waarheen
het verbaast me dat ik toch zo gelukkig ben.
- 54 Als ik de dingen niet meer weet
als ik de namen niet meer ken
en wat ik weet meteen vergeet
zodat ik onherkenbaar ben
me niet meer bewust ben van liefde en pijn
dan zal eeuwige rust een verlossing zijn.
- 55 Op zoek naar rust
nam zij een eenzaam
maar moedig besluit.
Dat doet pijn.
- 56 Niemand kende zijn strijd
en het stille verdriet
van het willen en niet kunnen.
- 57 Een vlinder te zijn
als ik terug zou komen
Licht, vrij en vrolijk
...koos voor zijn/haar eigen vrijheid.
- 58 Wat verwachtte je van 't leven,
zag je meer dan ik begreep?
Hoe werd je hiertoe gedreven,
wat trok jou over die streep?
- 59 Je lieve zachte stem
ik zal haar niet meer horen
maar eeuwig zal ik weten
ik ben uit jou geboren.
- 60 Mijn sterke man,
mijn rots, mijn trots,
mijn 'alles kan'.
Mijn sterke man,
geveld, gekweld,
geworden tot
mijn 'niets meer kan'
gebroken door het lot.